

Розділ перший

Викрадач дітей

У потаємному кутку Проспект-парку, у районі Бруклін, що в Нью-Йорку, між дерев ховався викрадач. Він шукав не залишену без нагляду сумочку, мобільний чи фотоапарат. Цей викрадач шукав дитину.

У сутінках того дня на початку осені, викрадач дітей визирав із затінку, ховався поміж опалого листя, щоб спостерігати, як граються діти. Діти залазили на величезну зелену черепаху, спускалися яскравою жовтою гіркою, сміялися, кричали, дражнилися і колами ганяли одне за одним. Але викрадача не цікавили ці щасливі личка. Він шукав сумне обличчя, одинака... *втрачену* дитину. І чим старшу, тим краще, бажано дитину тринадцяти чи чотирнадцяти років, бо старші діти були сильніші, витриваліші, могли довше залишатися живими.

Викрадач пам'ятав, як Матінка Удача усміхнулася йому з дівчинкою. Та виявилася гарною знахідкою, на жаль для її батька. Він посміхнувся, пригадуючи кумедну міну, яку скорчив чоловік, коли ніж ковзнув йому в груди. Але де була Матінка Удача тепер? Він полював уже два дні. *Нічого*. Вчора ввечері він майже схопив хлопчика, але «майже» було недостатньо. Кривлячись, викрадач нагадав собі, що не варто поспішати, він мусив спершу потоваришувати з дитиною, завоювати її довіру, оскільки не міг викрасти дитину, яка йому не довіряла.

Можливо, Матінка Удача прийде до нього сьогодні. Викрадач дітей виявив, що міські парки — це гарні мисливські угіддя. Безхатки і втікачі з дому часто оселялися у кущах та використовували громадські вбиральні, щоб помитися і завжди шукали друзів.

Коли сонце повільно ковзнуло за горизонт міського пейзажу, почали закрадатися тіні, які, як і викрадач, чекали свого часу, сподіваючись, що настання темряви посортує дітей.

*

Нік шмигнув у двері складського приміщення, міцно притиснувся до сталевих дверей, важко і швидко дихаючи. Він притулився щочкою до холодного металу і щосили заплющив очі.

— Бляха, — мовив він. — Мені хана. Хана.

У чотирнадцять, Нік був худорлявий і трохи замалий для свого віку. Темні нерівні пасма волосся розсипалися над його вузьким обличчям, підкреслюючи бліду шкіру. Хлопцеві вартувало постригтися, але волосся віднедавна стало останньою його проблемою.

Нік впустив свій рюкзак на підлогу, прибрав пасма з очей і обережно закотив рукав чорного джинсового піджака. Він глянув на опіки уздовж внутрішньої частини зап'ястя і скривився. Яскраві червоні сліди перетинали його шкіру, утворюючи грубу літеру Н.

Нік намагався забути про те жахіття, але воно поверталося дратівливими спалахами: чоловіки притискають його до підлоги — підлоги його власної кухні. Кислий гіркий присмак губки для миття посуду, яку запхали йому до рота. Марко — великий товстоший Марко, з його звірячою посмішкою, самовдоволено шкірився, розігрівавши вішак над пальником. Дріт почав диміти, потім почервонів, а тоді... *біль...* нестерпний пекучий біль. Господи, *запах*, а ще гірше — звук, він ніколи не забуде звук шипіння власної плоті. Нік намагався кричати, але лише захлинався і давився тією твердою мокрою губкою, доки вони реготали. Марко з його довгими скуйовдженими волосками на бороді і виряченими, налитими кров'ю очима, нависав над ним.

— Хочеш знати, що означає Н? — плюнув він. — Га, хочеш гімнюку? *Наркоагент*. Якщо ще хоч щось комусь колись ляпнеш, я ціле слово випалю в тебе на язиці. Зарубав, малий виродку?

Нік розплющив очі. «Потрібно рухатися далі». Він знову схопив рюкзак і розстебнув блискавку. Всередині було трохи чипсів, хліб, банка арахісового масла, кишеньковий ніж, дві бляшанки газованої води, синя кроляча лапка на шкіряному шнурку і метамфетаміну десь на тридцять тисяч доларів.

Хлопець копірсався серед сотень невеличких прозорих пластикових пакетиків, доки не знайшов синю кролячу лапку. Цю лапку подарував йому тато — то була єдина річ, яка тепер від нього залишилась. Хлопець її поцілував, а тоді повісив на шию. Сьогодні йому потрібна вся можлива удача.

Він висунувся з-за дверей, хутко оглядаючи жвавий проспект і шукаючи поглядом пошарпаний зелений фургон. Хлопець сподівався, що якийсь затор сповільнить рух транспорту, допоможе йому дістатися до метро *живим*, але наразі транспорт стабільно пихкотів дорогою. День згасав, і вже незабаром фургон перетвориться на ще одну пару сяючих фар посеред ночі.

Нік закинув ранець на плече і вибіг на тротуар, шмигаючи між тонкою вервичкою пішоходів, а далі хутко помчав кварталом. Вітер трохи кусав, і люди попіднімали комірці та попускали долі очі. Нік теж підняв комір, оббіг групку старших чоловіків та жінок, які вишикувалися перед італійським рестораном, і спробував загубитися поміж тонкої цівки жителів передмістя, що поверталися додому.

«*Ти налажав, Ніку,* — подумав він. — *Дуже налажав*». Водночас якась частина його раділа. Він був готовий на все, щоб побачити пики тих сучих синів, коли вони виявлять, що сховок порожній. Марко ще дуже нескоро повернеться у справу.

Позаду пролунав клаксон. Нік підстрибнув і різко розвернувся — на душі похололо. Але він не побачив зеленого фургона, тільки хтось припаркувався в другому ряду. Хлопець помітив дерева і відчув певне полегшення. Проспект-парк був лише за квартал. Його складно буде помітити серед дерев. Він зможе зрізати крізь парк і вийти біля станції метро. Нік кинувся бігти.

*

Тіні переплелися і скупчилися, налягаючи одна на одну, доки темрява не захопила дитячий майданчик. Почергово вмикалися натрієві ліхтарі, їхній мерехтливий жовтий блиск відкидав у парку довгі моторошні тіні.

Батьки вже порозходилися, дитячий майданчик був порожнім. Сміттєві баки — переповнені пустими пляшками з-під газованих напоїв та брудними підгузками — стояли наче самотні вартові, доки в повітрі відлунювали віддалені звуки транспорту та постійна пульсація чийогось гучного стерео.

Викрадач дітей побачив, як у парк забіг хлопчина, побачив його здалеку, мигцем вловив його обличчя, коли той проносився крізь озерця жовтого ліхтарного світла. Викрадач помітив страх, сум'яття, і посміхнувся.

Що привело сюди цю дитину: насильство, недогляд, сексуальне насильство? Можливо, все перераховане? Це взагалі не мало значення. Важливо було лише те, що щось змусило хлопця піти з дому і самому вийти вночі на вулицю — *втікач*. І, як чимало втікачів, цей хлопчина не знав, куди саме тікати.

«Не варто хвилюватися, — подумалося викрадачу дітей. — Я маю для тебе чудове місце. Місце, де ми зможемо погратися».

Його золотаві очі заблищали, а посмішка стала ширшою.

*

Нік пробіг повз молоду пару, коли ті виходили з парку, хихочучи та притискаючись одне до одного, наче сіамські близнюки. Він зробив чималий гак навколо чоловіка з собакою. Пес — якийсь великий пудель — презирливо поглянув на хлопця, займаючись своїми справами. Його власник втупився у телефон, щось там пишучи, і його, здавалося, не обходило, що собака залишав міні посеред тротуару.

Нік помітив далеко попереду молоду компанію. Вони зрізали парком, волаючи і дуркуючи. Вони могли завдати клопоту, а Нік не потребував ще більше клопотів. Він зійшов зі стежки та попрямував до дерев.

Хлопець пробрався крізь густу лінію кущів і скочив у широку канаву. Його нога потрапила на ковзкий шматок картону, і він послизнувся, падаючи на щось м'яке. Те м'яке поворухнулось.

— Агов, — пролунав чийсь приглушений зойк з-під нього.

Щось м'яке виявилось спальним мішком, поношеним і засмальцьованим, наче його волокли канавою. Кимось виявилася жінка, і вона мала не набагато кращий вигляд — пляма вишневої помади на фоні засохлого макіяжу не могла приховати вуличного життя. Нік